TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Đường về mái chùa xưa

ISSN: 2734-9195 16:29 05/06/2026

Tôi hiểu rằng, đường về mái chùa xưa vẫn còn đó. Không chỉ ở cuối con đường làng năm cũ, mà ở nơi sâu nhất của tâm hồn, nơi tiếng chuông vẫn lặng lẽ ngân lên chờ một người trở về.

Từ thuở rời xa **mái chùa**, tôi mới hiểu thế nào là khoảng trống không thể gọi tên. Giữa dòng đời cuộn xiết, từng bước chân đi qua những ồn ào và tranh đoạt, lòng người mỏi mệt đến mức quên mất mình từng **bình yên** ra sao.

Mãi đến một buổi chiều, khi nắng tắt dần trên con đường cũ, tiếng chuông ngân từ xa vọng lại, tôi mới nghe lòng mình chùng xuống.

Âm thanh ấy nhẹ như một làn gió, nhưng đủ làm rung cả những tầng ký ức tưởng chừng đã phủ bụi.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Ngày ấy, **ngôi chùa** nằm lặng giữa lũy tre làng, hồn nhiên như hơi thở. Trẻ nhỏ theo mẹ lên chùa, tay cầm nén hương run run trong gió. Người lớn thì khẽ

khàng cúi đầu, để lại sau lưng những gánh nặng của **đời sống**. Tôi thường ngồi nhìn khói hương bay, lòng thanh thản như được gột rửa. Tất cả bình dị đến mức không ai nghĩ rằng một ngày, tôi sẽ rời xa nơi đó.

Thời gian trôi đi, thành phố lớn hơn, lòng người nhỏ lại. Những con đường bê tông thay cho lối đất đỏ ngày nào, hàng tre xưa chẳng còn, mà bóng mát giờ chỉ còn trong ký ức. Mỗi khi nhìn lại, tôi vẫn thấy hình bóng chùa xưa ẩn hiện sau màn sương mỏng. Nắng vàng nghiêng qua hiên, mùi trầm hương lặng lẽ lan ra như một lời nhắc về điều gì sâu thẳm. Ngôi chùa không chỉ là một nơi chốn, mà là phần ký ức của tâm hồn. Nơi đó, tôi từng học cách im lặng, học cách yêu thương, để trọn vẹn lắng nghe tiếng lá rơi, tiếng chuông xa, và cả học cách bước chậm lại để nghe nhịp thở của chính mình. Khi ấy, chưa hiểu gì về thiền, chưa biết gọi tên sự an nhiên, chỉ biết lòng mình yên ả đến lạ. Bây giờ, khi đi qua bao sóng gió, tôi mới biết sự yên an, bình dị ấy mới là điều quý giá.

Cuộc sống dạy con người nhiều điều, nhưng hình như càng trưởng thành, ta càng xa dần khỏi cội nguồn an tĩnh trong tâm. Ta lao vào những hơn thua, vào mưu cầu danh vọng, để rồi mệt nhoài mà chẳng rõ mình tìm kiếm điều gì. Có những đêm dài, tôi lặng nhìn ngọn đèn khuya, lòng thầm hỏi bao lâu rồi mình không nghe tiếng chuông chùa? Bao lâu rồi mình chưa cúi đầu lặng lẽ giữa mùi trầm hương mà buông xuống tất cả??? Trong tôi, ngôi chùa vẫn sáng như t ngọn đèn nhỏ giữa đêm tối, không mất đi, chỉ là tôi đã lạc khỏi ánh sáng ấy quá lâu. Để mỗi khi nhớ về, lòng lại nặng trĩu như mình đã bỏ quên một điều gì đó rất đỗi quan trọng, như một phần ký ức đã bị cất đi. Hóa ra, bình yên không ở đâu xa, chỉ là ta quên trở về.

Tôi muốn một lần được đi trên con đường xưa, nơi gió thổi qua rặng tre xanh, nơi nắng sớm rót lên mái ngói rêu phong. Muốn nghe lại tiếng chuông ngân tan trong chiều, để nhắc mình về một thời lặng lẽ mà bình an. Có lẽ, ai rồi cũng phải một lần trở về, không phải để tìm lại quá khứ, mà để tìm lại chính mình trong miền an tĩnh đã mất. Đời sống ngoài kia vẫn ồn ào, vẫn đầy những bước chân hối hả. Nhưng ở đâu đó trong sâu thẳm, tôi tin mỗi người đều có một ngôi chùa trong tâm. Khi mỏi mệt, chỉ cần khép mắt lại, để tiếng chuông ấy vang lên từ bên trong. Tiếng chuông của sự tỉnh thức, của lòng từ bi, của tình thương.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Ngày tôi rời xa, ngôi chùa vẫn ở đó, nắng vẫn vàng, gió vẫn nhẹ. Chỉ khác là lòng người đã đi xa hơn những gì mắt có thể thấy. Nhưng một khi biết đường về, mọi khoảng cách đều tan biến. Bởi ngôi chùa thật ra chưa bao giờ mất đi nó vẫn lặng lẽ nằm trong mỗi hơi thở, trong mỗi phút giây ta còn biết chậm lại để lắng nghe. Nhiều khi tôi nghĩ, điều mình nhớ không hẳn là mái chùa cũ hay những mùa nắng đã qua. Điều khiến lòng day dứt có lẽ là cảm giác bình yên từng hiện diện trong những tháng năm ấy. Bình yên như tiếng chim ríu rít trên tán cây buổi sớm. Bình yên như làn khói hương mỏng manh tan vào khoảng trời chiều. Ngày còn nhỏ, ta đi qua những điều ấy một cách vô tư mà không biết mình đang được chở che bởi một miền thanh tịnh. Chỉ đến khi lớn lên, bước qua đủ đầy và mất mát, ta mới nhận ra đó là những món quà âm thầm của cuộc sống.

Mỗi lần tiếng chuông chùa vọng về trong ký ức, tôi thấy lòng mình dịu nhẹ. Như thể sau bao năm tháng lang thang giữa những ngã rẽ cuộc đời, vẫn còn một nơi lặng lẽ đợi ta quay về. Một cánh cổng không bao giờ đóng trước những bước chân lạc lối. Dẫu đi xa đến đâu, dẫu mang theo bao bụi bặm của tháng năm, khi trở lại, ta vẫn gặp sự bình yên ấy, hiền lành như chưa từng có cuộc chia xa.

Tôi hiểu rằng, đường về mái chùa xưa vẫn còn đó. Không chỉ ở cuối con đường làng năm cũ, mà ở nơi sâu nhất của tâm hồn, nơi tiếng chuông vẫn lặng lẽ ngân lên chờ một người trở về.

Tác giả: **Ngạn Yên**